

мѣрени само нѣколко оловни печата отъ царетѣ Борисъ, Симеонъ и Петъръ.

Най-старитѣ монети, сѣчени отъ български царе, които ни сж известни сега, принадлежатъ на Иванъ Асенъ II (1218—1241 г.). Следъ него имаме монети отъ всички царе съ изключение на временнитѣ владетели: Ивайло, Иванъ Асенъ III, Смилецъ и Георги Тертеръ II.

Старитѣ български монети не се отличаватъ съ хубава външность, тѣй като по онова време монетното

Медна монета отъ Г. Тертеръ.

изкуство западнало, и никаква държава нѣмала красиви пари. Монетитѣ сж сѣчени грубо, повечето не сж огладени добре по краищата. Образитѣ сж предадени съ нѣколко

линии и условно, т. е. не сж представени чертитѣ на истинскитѣ лица. По видъ тѣ напомнятъ тогавашнитѣ византийски и венециански монети, но се отличаватъ съ много по-голѣмо разнообразие въ изображенията.

За сега сж известни сребърни и медни български монети и една златна отъ Иванъ Асенъ II. На лицевата страна, съ малки изключения, е представенъ образътъ на царя. Той е правъ (въ повечето случаи); на конь (при нѣкои монети на Константинъ Асенъ, Светославъ Тертеръ, Михаилъ Шишманъ и Иванъ Александъръ); седналъ — въ монетитѣ на Срацимира. На опаката страна сж представени едни отъ следнитѣ изображения: Христосъ, двуглавъ орелъ, крепостни стени и различни монограми, представящи имената на царетѣ. Макаръ изображенията да не сж много ясни, тѣ даватъ сведения за облѣклото, имената и историята на българскитѣ царе и ни въвеждатъ въ по-прѣка близость съ нашето минало. Тѣ сж най-разпространенитѣ стари български паметници и въ време на турското робство, когато имали равна стойность съ другитѣ сребърни монети,